ఇలాంటివారుంటారు!

గుమ్మా ప్రసాదరావు

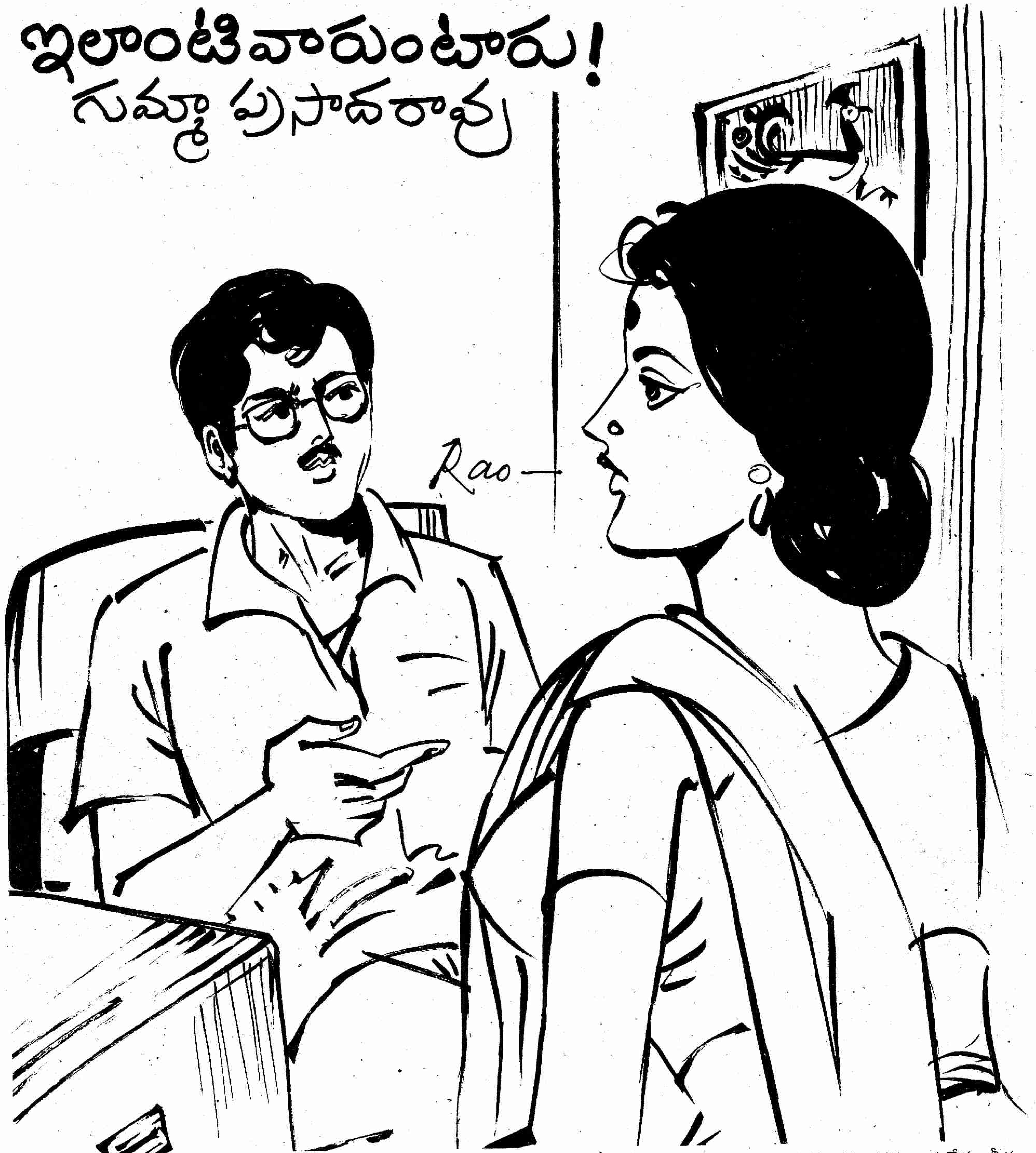

"కుర్రాడు బి.ఎస్.సి. పాసయ్యాడు. ఉన్న ఊరిలోనే టీచర్‌గా పనిచేస్తున్నాడు. వాళ్ళకి ఇల్లూ, వాకిలీ, పొలాలూ ఉన్నాయట. మీరొకమారు వెళ్ళి మాట్లాడి రారాదు" అంది శ్రీమతి.

మా సుజాత రెండేళ్ళ క్రితం ఇంటర్ పాసైంది. అప్పటి నుంచి పెళ్ళి కొడుకుల వేటలో ఉన్నాను. కాలి చెప్పులు అరిగిపోతున్నాయి. కాని ఇంతవరకూ ఏ సంబంధం కలిసిరాలేదు. దేశంలో పెళ్ళి కొడుకులకు కొదువ లేదు. అయితే వాళ్ళ తల్లిదండ్రులు కొండెక్కి కూర్చుంటున్నారు.

వాళ్ళు అడిగే కట్నాలు ఇచ్చుకునే స్థితిలో మేం లేం.

"ఏ ఊరన్నావు?' ఆ సంబంధం కుదిరినా కుదరకపోయినా ప్రయత్నం చేయాలిగా! నా భార్య పెద్దగా ఆశ పెట్టుకోవడం నాకు నచ్చలేదు. సంపన్నుల అబ్బాయి, చదువుంది, ఉద్యోగం ఉంది. మన వరకు వస్తుందన్న ఆశ లేదు. వీళ్ళు మాత్రంఎక్కువ కట్నం అడగకుండా ఉంటారా?

నా మనసులోని మాట శ్రీమతితో అంటే అపశకునపు మాటలు అంటూ నా మీద విరుచుకు పడుతుంది.

"ఎంతో దూరం లేదు. భీమునిపట్నం" అంది.

పార్వతీపురంలో వుంటున్నాం. విజయనగరం వెళ్ళి అక్కడి నుంచి భీమునిపట్నం బస్సులో

వెళ్ళాలి.

"సరళా! అంతా బాగానే వుంది. ఒక్కడినే వెళ్ళాలంటే నాకు భయంగా ఉంది. సరిగ్గా మాట్లాడగలనో లేనో, ఎవరైనా తోడుంటే బాగుంటుంది. వాళ్ళెవరో నాకు తెలియదు. ఆ ఊరూ కొత్త" అన్నాను.

"మీరు ప్రయాణం అనే సరికి తప్పించుకోవడానికి లక్ష సాకులు చెప్తారు. మరో మనిషి ఎవరొస్తారు? అయినా డబ్బు దండగ" అంది.

ఈ ప్రయాణం తప్పేట్లు లేదు, కొత్త చోట ఎక్కడ వుంటాం? ఎక్కడ భోజనం చేస్తాం?

"మీరేం భయపడకండి. ఆ ఊరిలో సీతారామమూర్తి గారున్నారు. వారిని కలవండి" అంది.

"ఏ సీతారామమూర్తి? సరళకు చుట్టాలా? ఎప్పుడూ భీమునిపట్నంలో తనకు కావలసిన వారు ఉన్నట్లు సరళ చెప్పలేదే?"

"చాలా బాగుంది. ఈ పెళ్ళికొడుకు తల్లిదండ్రులే నాకు తెలియదు. మరొక అపరిచిత వ్యక్తి పేరు చెప్పి అతడ్ని కలవమన్నావు".

"మీరలా అంటారని నాకు తెలుసు. సీతారామమూర్తి గారితో మనకు పరిచయం లేని మాట వాస్తవమే. అతను రంగనాధానికి బాగా కావలసినవాడు. అతను సీతారామమూర్తి గారికి ఉత్తరం రాశాడు. మీరే పని మీద వస్తున్నారో వివరంగా రాసి మీకు సహాయం చేయమన్నాడు. రంగనాధంగారు కూడా మీతో పాటే వచ్చేవారే, కాని వారి కోడలికి పురిటి రోజులు" సరళ ఒక ఉత్తరాన్ని నా చేతిలో పెట్టింది.

"రేపు బుధవారం, దశమి" అంది.

* * *

విజయనగరంలో బస్సు దిగి, భీమునిపట్నం వెళ్ళే బస్సు కోసం చూశాను. నా అదృష్టం బాగుండి ఆ బస్సు రెడీగా ఉంది. ఆ బస్సు భీమునిపట్నం వెళ్తుందని నిర్ధారించుకుని ఎక్కాను. అప్పటికి బస్సు ఖాళీగా ఉంది. టూ సీటర్‌లో కిటికీ వైపు సీటులో కూర్చున్నాను. నేను పార్వతీపురంలో ఎక్కిన బస్సు చాలా రద్దీగా ఉంది. కూర్చోవడానికి సీటు దొరకలేదు. రామభద్రాపురం వరకు నిలబడే ప్రయాణం చేశాను. ఒళ్ళు హూనమైంది.

నాకు ఈ బస్సులో సదుపాయమైన సీటు దొరికినందుకు సంతోషంగా వుంది. మరో ఐదారు నిముషాల్లో బస్సు రమారమి నిండిపోయింది. నా పక్కన మరో మనిషి కూర్చోవడానికి సీటుంది. బహుశా నా

పాయసం పద్యాలు

కాశ్మీరం శిరస్సు

భారతదేశం కల్పవృక్షం లాటి చెట్టు లాగ
తలలేని కల్పవృక్షానికి బ్రతుకు లేనట్టుగా
కాశ్మీరం శిరస్సుతో ఆకృతి పూర్ణరూపం
ఊహించలేం, తలలేని దేశాన్ని మహా పాపం!

* * *

కాశ్మీరంతోనే బ్రతుకైనా, చావైనా
ప్రక్కవాడు నక్క, నమ్మరాదు ఎప్పుడైనా
సరిహద్దు తీవ్రవాదాన్ని మసిచేయాలన్నా
వీలైతే తరిమేసి, లేపోతే దండెత్తైనా!

దైత్యానాం....!

రాక్షసుల తపోశక్తికి మెచ్చి
జన్మాంతరాలు తప్పవని చెప్పి
ఆపై ఖాకీ, రౌడీ జన్మలనిచ్చి
శివుడిచ్చాడు వరాలు దిగొచ్చి!

* * *

అందుకేనట ముదనష్టపు బుద్ధి
నిజం తెలుసుక గ్రహిస్తే సుద్ది
జన్మలుండవు! లేపోతే నాలుగు గుద్ది
అవే జన్మలిస్తాడట విధాత రక్తం అద్ది!

- పాయసం సుబ్రమణ్య మహర్షి

స్థూలకాయాన్ని చూసి ఏమో ఎవరూ నా పక్క చేరలేదు. అదీ మంచిదే అనుకున్నాను. ఒకరిద్దరు నిలబడే ఉన్నారు. కండక్టర్ రైట్ చెప్పాడు. బండి కొంత మేరకు రివర్సులో వెళ్ళి ముందుకు కదిలింది.

నా సంతోషం చిటికెలో విషాదంలోనికి మారింది. నడుస్తున్న బస్సులో ఒకతను ఎక్కి నా పక్కన ఖాళీగా ఉండడం గమనించి అక్కడ కూర్చున్నాడు. నేనే స్థూలకాయుడ్ని. అతడూ నన్ను తీసిపోడు.

మా ఇద్దరి మధ్యా కళ్ళతోనే చిన్న యుద్ధం జరిగింది. జాగా చాలక నన్ను అటు సర్దుకోమంటాడు. అటు జరగడానికి నాకు జాగా లేదు. చాలీ చాలని జాగాలో ఇమడలేక అతడు తన తుంటితో నెట్టాడు. నేనూ అదే పని చేశాను. నిజం చెప్పాలంటే ఇద్దరం ఒకరినొకరు నెట్టుకుంటూనే వస్తున్నాం. ఒక మారు బలమంతా ఉపయోగించి అతడ్ని నెట్టాను. అప్రమత్తంగా ఉన్న అతను అటు పక్కకు వాలి ఆ పక్క వరుస సీటులోని ఒక ఆడమనిషి మీద పడ్డాడు. అతడు పన్నెత్తి మాట్లాడలేదు కాని కోపంగా నా వంక చూశాడు. నేను సారీ కూడా చెప్పలేదు. మంచి శాస్తి జరిగిందని మనసులో సంబరపడ్డాను. ఆ ఆడమనిషి ఇతని మీద కయ్యానికి లేచింది. ఆ ప్రయాణంలో మేం బద్ధ శత్రువుల్లా ప్రవర్తించాం.

ఇంతకుముందే వేరే బస్సులో పార్వతీపురం నుంచి రామభద్రాపురం వరకు నిలబడి చేసిన ప్రయాణమే మెరుగనిపించింది. ఎందుకొచ్చిన బాధ లేచి నిలబడాలన్న తలంపు వచ్చినా అది నా ఓటమిని అంగీకరించడమే అని అలాగే బాధ పడుతూ కూర్చున్నాను.

బస్సు భీమునిపట్నం దరిదాపుల్లో చేరింది. ఆ ఊరి ముందు స్టాప్‌లో అతడు నన్ను కోపంగా చూస్తూ దిగిపోయాడు. పీడ విరగడైంది అనుకున్నాను. అతను దిగిన మరో ఐదు నిముషాలకు బస్సు స్టాండులో ఆగింది.

సీతారామమూర్తి గారి ఇల్లెక్కడో తెలియదు. అక్కడే ఒక టీ స్టాల్‌లో టీ తీసుకుని అతని అడ్రస్ చెప్పి దారి ఎలాగో చెప్పమని ఆ స్టాల్ వాడిని అడిగాను.

"మీరు రిక్షాలో వెళ్ళండి. ఆ వీధిలోనికి వెళ్తే ఎవరైనా అతని ఇల్లు చూపిస్తారు. నడిచి వెళ్తే దారి కనుక్కోలేరు" అన్నాడు.

"మీరు ముందు స్టేజీలో దిగివుంటే మీకు శ్రమ ఉండేది కాదు. నడుచుకుంటూ సునాయాసంగా వెళ్ళగలిగేవారు. అయినా మీరు ఊరికి కొత్త లాగున్నారు. రిక్షావాడు నాలుగు రూపాయలు తీసుకుంటాడు" అని కూడా చెప్పాడు.

రిక్షావాడితో మాట్లాడాను. వాడు నన్ను చూసి ఎనిమిది రూపాయలు అడిగాడు. పది గంటలు దాటిందేమో ఎండ చుర్రుమంటోంది. చివరకు వాడు ఆరు రూపాయలు తీసుకోవడానికి ఒప్పుకున్నాడు. వాడికి వారిల్లు తెలుసులా వుంది. తిన్నగా వారి గుమ్మం దగ్గర రిక్షా ఆపి ఇదే వారిల్లు అన్నాడు.

నా ప్రయాణంలో ఒక మజిలీ పూర్తయింది. ఆ ఇంటిని చూశాను. అదొక పాత పెంకుటిల్లు. ఇల్లు చాలా లోపలికి వుంది. బయట ప్రహరీ గోడ, చిన్న ఇనుప గేటు. ఇంటికీ, గేటుకీ మధ్య విశాలమైన ఖాళీ స్థలం.

గేటుమీద శబ్దం చేస్తూ సీతారామమూర్తి గారూ! అంటూ రెండుసార్లు గట్టిగా పిలిచాను.

రెండు నిముషాల పాటు అలా నిల్చున్నాను.

ఇంతలో అప్పుడే స్నానం చేసి లుంగీ చుట్టుకుని తువ్వాలుతో తల తుడుచుకుంటూ ఒకతను వస్తూ ఎవరూ అంటూ అడిగాడు.

నా గుండెల్లో గతుక్కుమంది.

నాతో పాటు ప్రయాణం చేసిన శాస్త్రి. పులి నోట్లో పడడానికి వచ్చానా? ఇప్పుడేం దారి?

అతనితో అకారణంగా వైరం తెచ్చుకున్నాను. ఇప్పుడేముఖం పెట్టుకుని పలకరించి నేనొచ్చిన పని చెప్పను? అతను నన్ను చూసి పోల్చుకుండానే వెళ్ళిపోవడం ఉత్తమమనిపించింది. వెను తిరిగాను.

... ఆ మాట్లాడేదేదో ఆ పెళ్ళివారితోనే మాట్లాడవచ్చు. ఎలాగూ ఆ సంబంధం అవుతుందన్న నమ్మకం లేదు.

"మాస్టారూ! వెళ్ళిపోతున్నారేం? రండి లోపలకు" అతను గేటు తీస్తూ అన్నాడు. నేనెవరినో అతనికి అర్థమయ్యే వుంటుంది.

అతడికి నా మీద చాలా కసిగా ఉంటుంది. ఇంటిలోనికి పిలిచి నాకు దేహశుద్ధి చేస్తాడా? అతనికి స్థానబలిమి ఉంది.

ఏమైతే అదే జరుగుతుందని అతడ్ని అనుసరించాను. నేననుకున్నదేదీ జరగలేదు. చాలా సౌమ్యంగా మాట్లాడాడు. నా దగ్గరకే వస్తున్నారని బస్సులో నాకు తెలియనే తెలియదు. అన్నాడు.

నాకు మాత్రం తెలుసా? తెలిస్తే అంత మోటుగా ప్రవర్తించేవాడినా? నేను నిలుచుండి అతనికా సీటు ఇచ్చేవాడిని.

నా గురించి చెప్పి రంగనాధం రాసిన ఉత్తరం తీసి అతని చేతికిచ్చాను. ఉత్తరాన్ని చదివి "వాళ్ళంతా బాగున్నారా? వాళ్ళ కోడలికి పురుడొచ్చిందా?" అంటూ అడిగాడు.

నేను జవాబు చెప్పాను.

"మీరు అదృష్టవంతులు. సమయానికి నేను ఉన్నాను. పనిమీద ఈ ఉదయమే విజయనగరం వెళ్ళాను. నా పని తొందరగా అయిపోయింది. అందుకే వెంటనే తిరిగొచ్చాను. నిజం చెప్పాలంటే నిన్నో మొన్నో మీరొచ్చి ఉంటే మీ ప్రయాణం దండగయ్యేది. మీరు ఎవరింటికి వెళ్ళాలని వచ్చారో వాళ్ళు ఈ మధ్యనే తిరుపతి వెళ్ళి నిన్న రాత్రే తిరిగి వచ్చారు" అన్నాడు.

ఒక విధంగా అది అదృష్టమే. వాళ్ళే కనుక లేకుంటే మళ్ళీ రావలసి వుండేది. వాళ్ళు పెళ్ళి చూపులకు వస్తామంటే అదీ అదృష్టం అనుకున్నాను.

అతను నా భోజనానికి ఏర్పాటు చేశాడు. అతని ఆతిథ్యానికి నాకు సంతోషం వేసింది.

"కొంతసేపు మీరు విశ్రమించండి. రెండు గంటలకు వాళ్ళ ఇంటికి వెళ్దాం. అప్పటికి వారి అబ్బాయి కూడా వస్తాడు" అన్నారు. నా కోసం మడతమంచం వేసి దుప్పటి పరిచి తలగడా ఇచ్చారు.

గతంలో కొన్ని సంబంధాల కోసం వెళ్ళినప్పుడు నేను అనుభవించిన కష్టాలు గుర్తుకొచ్చాయి. కృతజ్ఞతలు ఇతనికి చెప్పాలా నన్ను పంపిన రంగనాధానికా?

నాకు కునుకు పట్టింది.

నాకు తెలివి వచ్చేసరికి అతను ఎవరితోనో ఫోనులో మాట్లాడుతున్నాడు. అతను మాట్లాడుతున్నది నా విషయమే అని అర్థమయ్యింది.

"లేచారా? ముఖం కడుక్కోండి. బయలుదేరుదాం" అన్నాడు. అప్పటికతను తయారై వున్నాడు.

సీతారామమూర్తి గారు అది తన స్వంత విషయం అన్నట్లు ప్రవర్తించారు. వారి మీద గల గౌరవంతో పెళ్ళిపెద్ద పెళ్ళి చూపులకు రావడానికి అంగీకరించారు.

"పిల్ల ఫొటోలను చూశాం. మీ గురించి రాముడు చెప్పాడు. పెళ్ళి చూపులు ఒక ఫార్మాలిటీయే" అన్నారు పెళ్ళి పెద్ద.

నా సాధక బాధకాలు చెప్పి పెద్దగా కట్నం ఇచ్చుకోలేం అని ముందే చెప్పాను. పిల్ల నచ్చినా చాలా సంబంధాలు అక్కడే పుటుక్కుమంటు న్నాయి.

"విశ్వనాధంగారూ! మీరేం దిగులు పెట్టుకోకండి. కట్నం మీరెంత ఇవ్వగలిగితే అంతే ఇవ్వండి. పెళ్ళి చూపులకు వారితో పాటు నేనూ వస్తాను. రంగనాధాన్ని కూడా చూడ్డం అవుతుంది. వారి కోడలు ఎవరో కాదు, నా మరదలు కూతురే" అన్నారు.

సాయంత్రం నాలుగు గంటల ప్రాంతంలో నన్ను బస్సు ఎక్కించడానికి వచ్చారు. సుజాత అదృష్టవంతురాలని నాకనిపించింది.

బస్సులో జరిగినదానికి క్షమాపణ చెప్పాలని ఎన్నోమార్లు అనుకున్నాను. కాని నా నోరు పెగలలేదు. అతను ఆ అవకాశమూ ఇవ్వలేదు.

అతని జాగాలో నేనుండి, నా సహాయం కోసం అతను నాయింటికి వచ్చి వుంటే బస్సులో నన్ను పెట్టిన ఇబ్బంది చాలు అని ముఖంమీద అనివుండేవాడినేమో!?

కాని ఇలాంటి ఉత్తములూ కొందరుంటారని నాకప్పుడే తెలిసింది.

❀

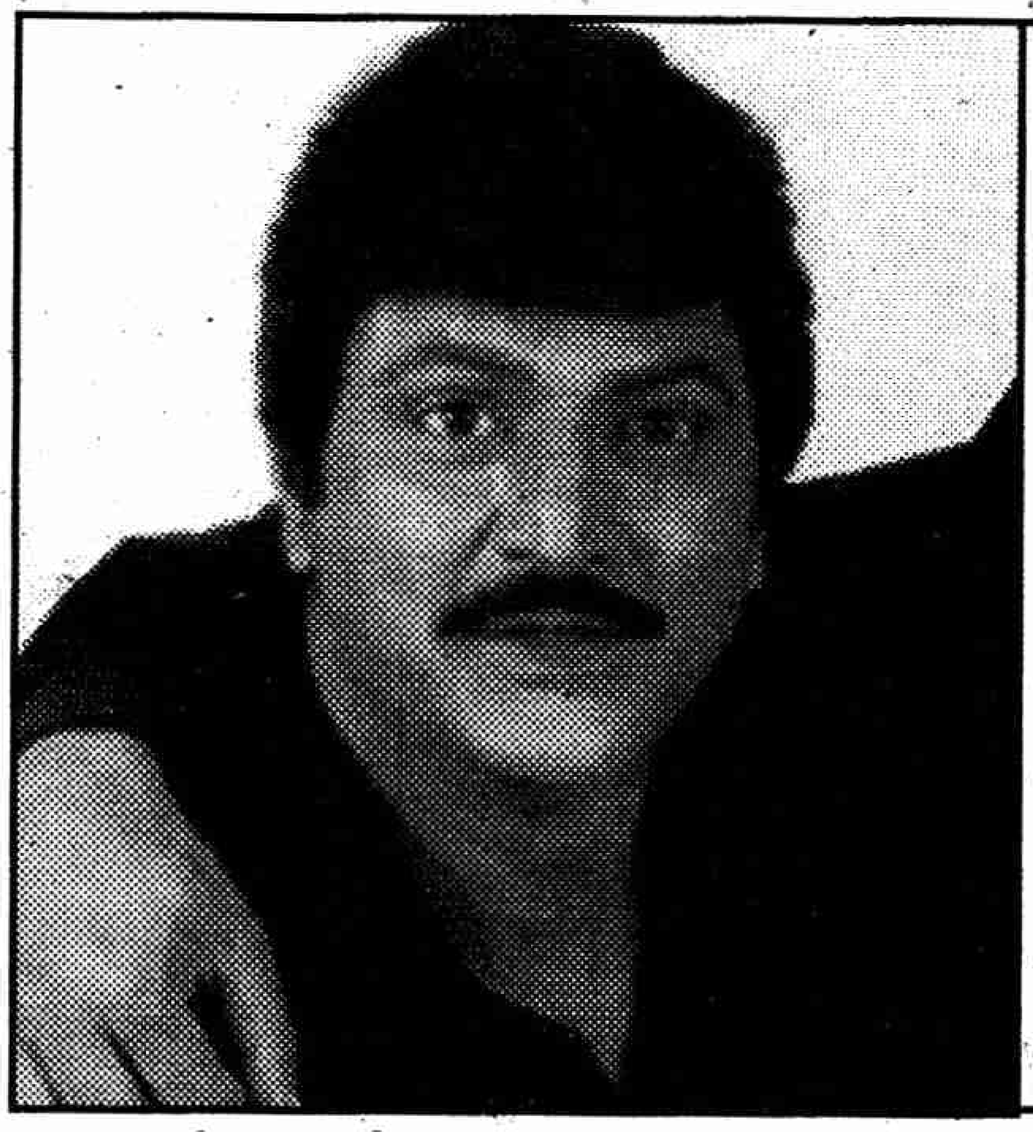

బాబుతో మోహన్‌బాబు

ముఖ్యమంత్రి చంద్రబాబు నాయుడ్ని వ్యతిరేకించి కాంగ్రెస్ పార్టీలో చేరిన మోహన్ బాబు కుమారుడి కోసం మళ్ళీ చేతులు కలిపాడు. తన పెద్ద కుమారుడు విష్ణువర్థన్‌ను హీరోగా పరిచయం చేస్తూ నిర్మిస్తోన్న చిత్ర ప్రారంభోత్సవానికి ముఖ్యమంత్రి చంద్రబాబు నాయుడ్ని ఆహ్వానించాడు. ఆయన ఆనందంగా అంగీకరించడంతో దీనితో రాజకీయ వైరాన్ని పక్కనపెట్టి ఇద్దరూ మళ్ళీ ఒకటిగా ప్రారంభోత్సవంలో పాల్గొన్నారు.